

El Govern de Catalunya en crisi

Els consellers posen llurs càrrecs a disposició del President

Dilluns, a les onze, acabada la reunió del Consell del Govern de la Generalitat, el conseller senyor Serra i Moret va dictar als periodistes la nota següent:

"Acabada la sessió del Consell del Govern de la Generalitat, en la qual han quedat resoltes totes les qüestions de l'ordre del dia i especialment l'adaptació de la prorroga dels pressupostos, i la ratificació dels acords presos pel Consell durant la seva actuació que ha deixat degudament organitzada la vida econòmica de la Generalitat fins a la pròxima aprovació de l'Estatut, els senyors consellers han decidit unànimement manifestar llur ferma adhesió a la persona i a la gestió de l'honorable senyor President de la Generalitat i posar col·lectivament els càrrecs a la seva disposició perquè pugui refer el Consell en la forma que ell estimi convenient, d'acord amb les necessitats polítiques del moment, segons el senyor President vulgui apreciar-les.

El senyor President ha acceptat les dimissions presentades i ha anunciat que resoldrà la crisi abans de la pròxima Assemblea de la Diputació de la Generalitat."

El prestigi del President

Sota aquest títol comenta "L'Opinió la dimissió dels consellers:

"Es bo de constatar aquesta adhesió espontània i unànime dels consellers de la Generalitat al President, precisament perquè han viscut entorn d'ell i el coneixen, mentre de la gent que no el coneix en surt l'atac baix i grogler, la insídia mesquina i la petita bava de l'enveja.

Aquest atac surt de la gent que no el coneix, però que el tem.

Temen Francesc Macià i el que ell representa a la Presidència de la Generalitat, tots aquells que havien convertit Catalunya en feude de les seves concupiscències i camp obert de les seves ambicions. Tots aquells que es pensen que Catalunya és una mena de colònia al servei de la plutocràcia on l'exploració de l'home per l'home pot fer-

se amb tota impunitat. Tots aquells que l'havien envilida posant-la als peus del rei perquè el rei i els seus lacais befessin la seva llengua i escarnissin la seva personalitat.

Tots aquests temen Francesc Macià, perquè ell a la Presidència de la Generalitat, un cop aprovat l'Estatut i Catalunya mestressa de la seva llibertat, representarà l'imperi de la llibertat, de la democràcia i de la justícia.

De la llibertat, respectant cadascú el pensament de cadascú, que tothom és lliure de pensar com li plagui, mentre en la manifestació del seu pensament no manqui al respecte que el pensament dels altres es mereix.

De la democràcia, perquè governi el poble amb aquell sentit intuï-

tiu que el poble té per a construir un país nou damunt les mateixes ruïnes del règim que ell ha enderrocat, quan no se sent coaccionat i té els braços lliures.

De la justícia, fins ara inconeguda aquí i sobretot de la justícia social tan befada, de vegades pels que més es vantaven de servir-la.

Francesc Macià ha dit en diverses ocasions: Una Catalunya lliure, en la qual l'obrer continués sota el règim social injust d'avui, no m'interessa.

Vol dir que sota la Presidència de Francesc Macià, amb les plenes facultats que la vigència de l'Estatut donaran a aquesta Presidència i al Govern que representi les forces polítiques més afermades en la massa, aquesta justícia social serà un fet.

Aquesta integritat de principis de Francesc Macià, li ha valgut ara l'adhesió, a la seva persona i a la seva gestió, dels consellers del Govern de la Generalitat, en el moment de presentar-li llur dimissió."

Anguera de Sojo, home-símbol o be home-plataforma

"La Publi" llança un averany. Diu que el nostre inefable ex-governador Anguera de Sojo, esdevindrà home-símbol. No diu perquè. No és gaire explícita—no li convé ésser-ho—, però nosaltres, que ja fa temps que sabem alguna cosa de la fallera que ha fet presa dels homes d'Acció Catalana que cerquen, desesperats, la posició, truc, plataforma o com vulgueu dir-li per tal de presentar-se davant els electors en la lluita que hom endevina propera per tal d'elegir la Diputació de la Generalitat autònoma, podem afegir-hi quelcom. Cal, només, recordar fets i cercar-ne la interpretació.

Rebutjats pel poble com inútils i entrebancadors, el 12 d'abril, assolida una votació exígua i grotesca el 28 de juny, els capitosts d'Acció Catalana, no han pogut pair-ho; no estan convençuts, encara, de llur fracàs definitiu com partit i volen provar, novament, fortuna. Al capdavall és l'única solució que els queda. Perquè cal recordar com els mateixos que ens difamaven, que àdhuc tiraven llot a Francesc Macià abans del 12 d'abril, des del

dia 14 d'abril i successius, els faltà temps per anar a oferir-se, per tal d'acostar-se a l'escalf de la naixent Generalitat, cercant-ne un profit propi. I el profit l'obtingueren i alguns dels seus homes—Anguera de Sojo, entre altres—, col·laboraren amb els homes d'Esquerra Republicana que havien obtingut els vots del poble, que havien fet la Revolució que enderrocà la monarquia borbònica i ressuscità la Generalitat de Catalunya. Però Acció Catalana no estava prou satisfeta encara. El profit obtingut l'anava a mantenir ambicions més àmplies i sorgí la maniobra. Aquella maniobra amb què abans del 23 de juny, intentaren servir-se del nom illustre de Francesc Macià per a fer empassar al poble una mercaderia tarada. Sota el pretext de la cordia entre tots els partits catalans, confeccionaren una candidatura dita de "unitat catalana", en la qual solament hi havia un nom esquerrista, el de Francesc Macià, darrera del qual volien passar d'amagat una colla d'elements de dreta i reaccionaris. La maniobra no els reeixí, anaren sols a la lluita i

varen fracassar, més sorollosament, encara, que el 12 d'abril.

Altra gent més discreta ja hauria plegat el negoci, tancant-se a casa. Ells, no; la supèrbia que els intoxicava abans del 12 d'abril, encara els dura i així no és estrany que pensin que tot consisteix en trobar el truc o plataforma electoral. Amb això, amb diners que els sobren, amb "La Publi", "La Nau" i dos o tres setmanaris, creuen que són els amos del cos electoral, que el manejaran a llur albir i que li faran menjar gat per llebre. Ara es trobaven sense plataforma electoral i Anguera de Sojo podia ferlos-en. Ell, home de dretes per damunt de tot, és el que els convenia. Demés, la seva gestió, que té com a fites els fets sagnants de la Prefectura de Policia, l'assassinat de Borrell, la manifestació monàrquica de Sant Agustí, el míting anti-republicà de Santa Anna, l'actuació constant contra les organitzacions obreres catalanes, etc., pot servir ben bé com penyora als elements privilegiats i cavernícoles de Catalunya, que Acció Catalana vol atraure's amb tanta fretura com menyspreu—olímpic—sent pel poble que sofreix i espera justícia.

I Anguera de Sojo—plataforma—, cal encensar-lo. Per això els portantveus a la premsa d'Acció Catalana pregonen i enlairen fins la hipèrbola, les virtuts reaccionàries del flamant cabdill. I volen convertir-lo en home símbol i no comprenen que el poble català ja en té un d'home-símbol; un que ho és pels seus sacrificis, per les seves virtuts i per les seves gestes, un que és l'home-símbol de tot el poble, sobretot, dels desposseïts i dels que pateixen; un al qual el poble seguirà sempre, puix que sap com ell és la veritat i és la justícia.

I enfront d'aquest home-símbol què serà Anguera de Sojo? Un homenet-símbol. Símbol de la reacció. Símbol dels privilegis. Símbol de les vexacions.

Que els conservi aquests símbols Acció Catalana, perquè amb ells, en la propera lluita electoral, farà el mateix trist i grotesc paper que féu el 12 d'abril i el 28 de juny. El poble els coneix prou i no permetrà que surtin elegits de les urnes, ni el seu flamant home-plataforma—Anguera de Sojo—ni cap altre dels homínics que darrera d'ell pensen abastar l'acta.

N. BATESTINI